

[Tove Jørgensen.]

til almindelige medhjælperes; de indgår ikke i nogen form for elevforhold, og til omsorgsuddannelsen og andre lignende former for uddannelse stilles der ikke længere krav om forpraktik for at kunne optages på seminarium. Forpraktikantbenævnelsen tjener derfor udelukkende til at dække over en ganske grov underbetaling af unge ufaglærte og virker som en urimelig statslig udnyttelse af ungdomsarbejdsløsheden. Forpraktikanterne er organiseret i forskellige fagforbund, hvorfor deres forhandlingsforhold er uafklarede, ligesom en del står helt uden fagforening, da mange lokalafdelinger afviser dem som medlemmer.

Pr. 1. april 1977 fandtes der inden for åndsvageforsorgen på landsbasis 158 stillinger. Medregnet dem, der er ansat inden for den øvrige særforsorg, drejer det sig om 300-400 ansatte på landsbasis.

Finansminister *Heinesens* svar (23/8 77):

Inden for åndsvageforsorgen og den øvrige særforsorg er der beskæftiget et antal medhjælpere for pædagoger ved børnehaver, hvis lønninger senest er fastsat i socialstyrelsens cirkulæreskrivelse nr. 507 af 22. april 1977.

Spørgsmålet om en eventuel ændring af de løn- og ansættelsesmæssige forhold for denne personalegruppe er taget op til overvejelse under hensyn dels til, at Kommunernes Landsforening og Københavns kommune har indgået overenskomst med Pædagogisk Medhjælperforbund for så vidt angår medhjælper ved vuggestuer, børnehaver og fritidshjem, dels til, at Amtsrådsforeningen og Københavns kommune har indledt forhandlinger med Danske Socialpædagogers Landsforbund om oprettelse af overenskomst for pædagogiske medhjælpere ved en række døgninstitutioner.

Endvidere vil i overvejelserne indgå, at der ved det til lov ophøjede mæglingsforslag af 24. marts 1977 blev fastsat regler om en garanti-betaling på gennemsnitligt 29 kr. pr. time for voksne arbejdere.

Det kan oplyses, at lønnings- og pensionsdepartementet den 9. september 1977 skal have møde med Foreningen af medarbejdere ved særforsorgens og åndsvageforsorgens personaleforbund om den pågældende personalegruppes løn- og ansættelsesvilkår.

Af *Tove Jørgensen* (DKP) til socialministeren (18/8 77):

»Vil ministeren gennem et cirkulære foran-

ledige, at de enkelte kommuner forpligtes til regelmæssigt at opgøre, hvor mange der ønsker daginstitutionsplads til deres børn, efter metoder, der gør det muligt at sammenligne tallene med andre kommuners, samt at offentliggøre, hvilke kriterier de anvender ved vurderingen af behovet?«

(Spm. nr. 486).

Begrundelse.

Ministeren har tidligere på spørgsmål om, hvorvidt kommunerne opfylder deres forpligtelser om etablering af det nødvendige antal daginstitutioner i henhold til bistandslovens § 69, svaret, at det er spørgsmål, der bliver vurderet, når kommunerne indsender deres udbygningsplaner. Ministeren har også svaret, at det er den enkelte kommune, der tager stilling til, hvad man forstår ved det nødvendige antal. Spørgsmålet bliver derfor, hvilket grundlag ministeren har for at vurdere behovet.

Der kan bl.a. henvises til socialudvalgsformanden i Albertslund, der i en udtalelse til Albertslundposten den 27. juli 1977 siger, at hvis man skal kunne bruge en opgørelse af antallet af ventelister til noget, og hvis socialministeren ønsker et tal fra de enkelte kommuner i landet, må socialministeriet lave et cirkulære, der fortæller, hvilke retningslinjer de enkelte kommuner skal følge, når de opgør, hvor mange venteladser de har.

Det skal tilføjes, at hvis borgerne skal kunne følge med i, om kommunalbestyrelsen opfylder sine forpligtelser, må denne være forpligtet til over for offentligheden at tilkendegive, hvilke kriterier den anvender for at vurdere behovet.

Socialminister *Eva Gredals* svar (25/8 77):

Jeg har tidligere i mit svar på spørgsmål nr. 391 redegjort for en socialministers muligheder for at påvirke den kommunale ressourceudnyttelse.

Ved den lejlighed fremhævede jeg bl.a. de muligheder, der er i henhold til lov om styrelse af sociale og visse sundhedsmæssige områder.

Det fremgår af denne lovs § 11, stk. 3, at kommunalbestyrelsen skal udarbejde forslag til plan for udbygning af kommunens sociale og sundhedsmæssige virksomhed samt indsende denne til socialministeren. Herefter er det bl.a. socialministerens opgave at påse, at kommunens og amtskommunens pligt til at